

СТЕФАН БОНЕВ ГРАЖДАНИНЪТ

Част 10 от „Формуляр № 8“

chitanka.info

Сенките на облаците игриво плуваха и образуваха причудливи фигури върху развълнуваното от летния вятър море от узряла златна царевица. Дори през прашния прозорец на междуградския автобус картината беше вдъхновяваща. Изведнъж, обаче, сякаш за да върне отново наблюдателя в реалността, царевицата свърши и мястото и беше заето точно от нейната противоположност. През стъклото Йордан виждаше само почернелите стебла на изгорели слънчогледи, които все още крепяха клюмналите си и с цвят на въглен пити. И тази година олиото ще е скъпо, помисли си пътникът и въздъхна дълбоко.

Всеки ден пътуваше с този автобус от областния град до селото си, но никога досега не беше обръщал внимание нито на златното море от царевица, нито на изгорелите слънчогледи.

За разлика от съселяните си, Данчо не беше земеделец в душата си. Получи немалко земи след реституцията, но дори не ги си направи труда да ги обиколи. Включи ги в новосформираната в селото кооперация и забрави за тях. Сещаше се, само когато дойдеше време да получи полагащата му се за собствеността рента, която продаваше на място на някой от съкооператорите си, слагаше парите в джоба и пак се запиляваше към града, където си беше намерил работа в редакцията на местния всекидневник.

Още от малък предпочиташе да чете книги, вместо да тича из прахоляка с другите деца. Съучениците му го взимаха на подбив заради отрано сложените очила и заради това, че беше различен от тях. Но в същото време го и уважаваха, защото беше най-добрия ученик, не само в класа, но и в училището. И как нямаше да го уважават, като им пишеше домашните, подсказваше им и охотно им даваше да преписват от него, докато правеха контролни. Завърши с отличие осми клас, а после и гимназията. Всички очакваха от него да кандидатства в някое престижно висше учебно заведение. Той обаче започна работа във вестника. Взеха го на щат, макар да нямаше висше образование. Главният редактор на частното издание не робуваше на това хората му да имат дипломи, той искаше да могат да пишат. А Йордан имаше леко перо, изпод което излизаха най-интригуващите и завладяващи репортажи. Той не просто редеше, а направо жонглираше с думите. Дори и от най-незначителното събитие успяваше да сътвори завладяваща история.

Беше имал възможност да си купи жилище в града. Имотите му бяха предостатъчно, за да покрийт луксозен апартамент и кола, че дори и щеше да артиса. Пък и като се замислеше, май нищо вече не го свързваше с това село — все още не беше женен, а родителите му отдавна бяха починали. Въпреки това Йордан предпочиташе да пътува всяка сутрин с автобуса до града и вечер да се връща в къщата си на село. Пътят не беше чак толкова дълъг — само някакви си двайсет и пет километра. Дето се вика, ако се напъне, можеше и пеша да ги мине без много зор. Съселяните му, които го виждаха най-вече по празниците, когато единствено се задържаше на село, му викаха Гражданина. Отначало това го дразнеше, но впоследствие свикна с прозвището си — все пак в тази дума нямаше нищо обидно.

Данчо отново погледна през прозореца. Траурната процесия от почернели слънчогледи отдавна беше отминала. Свечеряваше се и автобусът приближаваше първите разкривени постройките на селото. Гражданинът въздъхна, извади от чантата си репортерския си бележник и започна да пише с разкривен от друсането на стария автобус почерк. Не знаеше какво точно ще излезе, но изречението вече цял час се въртеше в главата му: *„Сенките на облаците игриво плуваха и образуваха причудливи фигури върху развълнуваното от летния вятър море от узряла златна царевица...“*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.